

Γ. Ἀγγελόπουλος
καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

Ἐπιστημῶν, ἀπὸ δὲ τοῦ 1870 ἀντεπιστέλλον τῆς ἐν Παρισίοις, ἐν τῇ ὁποίᾳ τῷ 1892 κατέλαβε τὴν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Δὸν Πέτρου κενωθεῖσαν ἔδραν τῶν ἀλλοδαπῶν ἐταίρων. Ἦτο πρόεδρος τοῦ ἐν Βερολίῳ Φυσικοτεχνικοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ Ἰνστιτούτου, τῷ δὲ 1885 κατέλεξε ὑπὸ τοῦ Ἀυτοκράτορος μεταξὺ τῶν εὐγενῶν. Αἱ σπουδιόταται ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι τοῦ Χέλμχολτς, τόσον ἐπὶ τῆς φυσικῆς ὅσον ἐπὶ τῆς φυσιολογίας, ἐφείλκυσαν ἑνωρὶς τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου. Μεταξὺ τῶν πολυπληθῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων, ἀναφέρουμεν τὰ ἐπόμενα: «Περὶ τῆς διατηρήσεως τῆς Δυνάμεως» (1847) ἐνῷ ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ κινητήριαι μῦς ὑπέκουν εἰς τοὺς θεμελιώδεις νόμους τῆς μηχανικῆς. «Περιγραφή ἑνὸς ὀφθαλμικοῦ κατόπτρου» (1851) νέου ὀργάνου χρησιμωτάτου εἰς τὴν ὀπτικὴν, ὑπὸ τοῦ Χέλμχολτς ἐπινοηθέντος. «Ἐγχειρίδιον Φυσιολογικῆς Ὀπτικῆς» (1856) ἔργον φιλοσόφου συγχρόνως καὶ ἐπιστήμονος, ἐν ᾧ ἐκτίθενται ὅλως πρωτότυποι θεωρίαι περὶ τῆς ἀντιλήψεως τῶν χρωμάτων καὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἐντυπώσεων. «Φυσιολογικὴ θεωρία τῆς μουσικῆς, στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἐρεῦνης τῶν ἀκουστικῶν ἐντυπώσεων» (1862). Ἐκτὸς τούτων ὁ Χέλμχολτς ἐδημοσίευσε πληθὺν ἄλλων μελετῶν ἐπὶ τῶν ἠλεκτροδυναμικῶν θεωριῶν, τῆς διπλῆς θλάσεως, τῆς δυναμικῆς θερμότητος, τῆς ἠλεκτροχημείας κτλ. Ὁ Ἑρμάννος Χέλμχολτς ὑπῆρξεν εἰς τῶν περιφανεστάτων ἐπιστημόνων τοῦ αἰῶνος, ὁ θάνατός του δὲ θεωρεῖται δικαίως ὡς σημαντικὴ ἀπώλεια διὰ τὴν ἐπιστήμην, ἣ ὁποία μεγάλως εἰς αὐτὸν ὀφείλει προόδους.

— Ὁ κ. Δ. Αἰγινήτης, διευθυντῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀστεροσκοπεῖου, ἐπιστρέψας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐδημοσίευσεν ἑκτενὴ ἔκθεσιν περὶ τοῦ τελευταίου λαβόντος ἐκεῖ γῶραν σεισμοῦ. Μακροαὶ παρατηρήσεις ἔπεισαν τὸν κ. Αἰγινήτην ὅτι πρόκειται περὶ σεισμοῦ τεκτονικῆς φύσεως. Ἀποτέλεσμα τοῦ σεισμοῦ τούτου εἶνε ἡ βιβλιοθήκη καταθῦσις τῶν ἁκτῶν, ἀλλὰ κατὰ τὸν κ. Αἰγινήτην, ὁ καταποντισμὸς θὰ ἐπέλθῃ μετὰ πολλῶν ἐτῶν ἀπορῶν, ὡστε μάταιοι εἶνε οἱ σημερινοὶ φόβοι τῶν κατοίκων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

— Ἐν Γαστρίῳ, ὅπου ἀπῆλθε τὴν προεσπέραιαν ἐκ Βερολίνου, ἐώρασαν ὁ Ἑρνεστός Κούρτιος τὴν ὀγδοηκονταετηρίδα του. Δῶρα καὶ συγχαρητήρια τηλεγραφήματα κατέκλισαν τὸν οἶκον τοῦ κλεινοῦ ἐπιστήμονος. Ὁ Ἀυτοκράτωρ Γουλιέλμος ἀπήλυθεν πρὸς τὸν Κούρτιον μόνχειρον γράμμα, ἐν ᾧ ἀγγέλλον τὴν εἰς αὐτὸν ἀπονομῆν τοῦ μεγαλοσταύρου τοῦ Στέμματος, ἐκφράζει τὸν βαθύτατον αὐτοῦ σεβασμὸν πρὸς τὸν πατρικὸν φίλον καὶ

σύμβουλον. Τὸ βαρυτιμώτατον τῶν δώρων ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀυτοκρατορικῆς Φρειδερίκου.

Θεατρικὰ

Τὸ νέον τετρούρακτον ἱστορικὸν δράμα τοῦ Σαρδού, τὸ ὁποῖον θὰ παρασταθῇ εἰς τὸ παρισινὸν θέατρον τῆς Ἀναγεννήσεως, ἐπιγράφεται ἡ *Λουίσινα τῶν Ἀθηνῶν*, ἔχει δὲ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ὡς καὶ τὸν αὐτὸν τίτλον μετὰ τὸ γνωστὸν βραβευμένον δράμα τοῦ ἡμετέρου Κλέωνος Ραγκαβῆ. Ὁ συγγραφεὺς τὸ ἀνέγνωσεν ἤδη πρὸ τῆς Σάρρας Βερνάρ καὶ τῶν λοιπῶν καλλιτεχνῶν τῆς Ἀναγεννήσεως, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν ἐξ αὐτοῦ ἐνθουσιασμένοι. Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Ἀθήναις τῷ 1451. Ἡ τελευταία πρᾶξις διαιρεῖται εἰς δύο μέρη. Εἰς τὸ πρῶτον ἡ σκηνὴ παρουσιάζει τὴν Ἀκρόπολιν μετ' ἀπόψεως τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ ἐν τοῖς Προπυλαίοις δουκικοῦ Παλατιῦ. Ἡ δευτέρα πρᾶξις μᾶς μεταφέρει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δουκικοῦ παλατιῦ. Εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς τετάρτης εὐρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν, εἰς τὸ τέλος δὲ εἰσερχόμεθα καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Μαρίας, τοῦ ἀρχαίου Ἐρεθθεῖου. Αἱ διάφοροι αὐτὰ σκηνογραφίαι εἶνε ἤδη ἑτοιμοὶ καὶ λέγονται θαυμάσιαι· ἀλλ' ἡ παράστασις τοῦ δράματος θὰ βραδύνη ἀκόμη πολλοὺς μῆνας, διότι εἶνε γνωστὴ ἡ ἀκριβολόγος μέριμνα μετ' ἧς ἀναβιβάζει τὰ ἔργα τοῦ ὁ Σαρδού.

— Αἱ παραστάσεις τοῦ θεάτρου τῆς Ἀναγεννήσεως ἀρχίζουσι τὴν 17 Σεπτεμβρίου διὰ τῆς Σχίζου τοῦ Κλαυδίου παλαιῦ δράματος τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, τὸ ὁποῖον ἔσχε μετρίαν ἐπιτυχίαν ὅταν ἐδιδάχθη διὰ πρώτην φοράν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐπιμένει ἤδη καὶ ἐλπίζει νὰ ἐπιβῆλῃ εἰς τὸ παρισινὸν κοινὸν ἡ Σάρρα Βερνάρ. Ὡς γνωστὸν ἡ Σχίζου τοῦ Κλαυδίου στηρίζεται ἐπὶ τοῦ «Φάνεμέ την!» τοῦ κατὰ τῆς ἀπίστου συζύγου διασχήμου ἀπορρισμοῦ τοῦ Δουμά, ὁ ὁποῖος τόσῃν ἄλλοτε ἐπροκάλεσε συζήτησιν.

— Εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν θεάτρον εἴχομεν ἀλλεπάλληλα αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὰ πρωτότυπα ἔργα. Μετ' ἐπιτυχίας πολλῆς ἐδιδάχθη εἰς τὸν Παράδεισον τὸ *Αἶμα ἀπ' ὅλα*, ἀθηναϊκὴ ἐπιθεωρητικὴ μετὰ πολλὰς ἀποσποδικῆς ἐμφανίσεως καὶ ὄρατα τραγούδιαι, γεγραφέαι ὑπὸ τοῦ κ. Μιχ. Λάμπρου. Τὸ ἔργον δὲν ἔχει φιλολογικῆς ἀξιώσεις· ἀλλ' εἶνε ἀσκετὴ εὐθυμὸν καὶ διασκεδαστικόν. Ὁμοίως ἐπέτυχεν εἰς τοῦ Τσόγα, χάρις εἰς μίαν θαυμασίαν ἐμφάνισιν τοῦ Παντοπούλου, καὶ ἡ Τράτα τοῦ Καπετῆν Κωνσταντῆ, κωμειδούλιον τρίπρακτον ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Αἰζίου, μετὰ 25 ἡμέρας, τονισθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Α. Σπινέλη, ἐξ ὧν ἐν ἡ δύο λίαν ἐπιτυχῆ. Εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐδιδάχθησαν τρία νέα δράματα. Περὶ τῶν δύο οὗτε λόγος· τὸ τρίτον ἦτο ἐν δράμα κοινωνικὸν τοῦ Δ. Κόκκου ἐπιγραφόμενον *Μία Γυνή*. Τὸ ὄνομα τοῦ δυσμοῖρου ποιητοῦ συνεκέντρωσε πολλὸν κόσμον, ἀλλὰ τὸ δράμα του δὲν ἔσπεψε μεγάλη ἐπιτυχία.

— Αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες ἀγγέλλουσιν ὅτι ἐν Βιέννῃ θὰ παρασταθῇ τὸ πρῶτον ἐν δράμα τοῦ Γκογκοῦ Φανστία, ληψθεῖσης τῆς ὑποθέσεως ἐκ τοῦ ὁμονόμου αὐτοῦ μυθιστορήματος καὶ δραματοποιηθέντος ὑπὸ τοῦ ἰδίου συγγραφέως. Ὁ συγγραφεὺς, ἀπεσπερτώσας τὸ δράμα του καὶ μὴ εὐρίσκων ἐν Γαλλίᾳ ἡθοποιῶν, κατέβληλον νὰ ὑποκριθῇ τὸ πρόσωπον τῆς ἡρωίδος, τὸ εἶχε κλείσει εἰς τὸ συρτάριόν του, μέχρις ὅτου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔαρ τὸν ἐπεσκέψθη ὁ Λοθάρ, γερμανὸς δραματικὸς ποιητῆς. Μεταξὺ ἄλλων συνδιελέχθησαν καὶ περὶ τῆς Φανστίνης καὶ τῆς τύχης τῆς. Ὁ Λοθάρ προεκάλεσε τὸν Γκογκοῦ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ τὴν μεταφοράν εἰς τὸ γερμανικόν, καθότι, ὡς τὸν διεβεβαίωσεν, ἐγνωρίζεν ἐν Βιέννῃ μίαν ἡθοποιῶν, ἣ ὁποία θὰ ὑπεκρίνετο θαυμάσιως τὸ πρόσωπον τῆς ἡρωίδος. Ὁ Γκογκοῦς συγκατετάθη, οὕτω δὲ ἡ Φανστία παρουσιάζεται κατὰ μεταφράσιν ἐν Βιέννῃ τὸν προσεχῆ Ἰανουάριον πιθανῶς.

— Ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας ἐπαίχθη κατ' αὐτὰς ὁ Σεβέρτος Γουίλλης τὸ παλαιὸν ἱστορικὸν δράμα τοῦ Φραγκίσκου Κοπέ. Ὁ ποιητῆς ἀθροῦν δὲν ἐδυνήθη νὰ παρευρεθῇ κατὰ τὴν θριαμβευτικὴν αὐτὴν παράστασιν, διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τῆς ἐνδοξοτέρως σκηνῆς τῆς Γαλλίας.